

پیام خانم "آونگ سان سو کی" ، برنده جایزه صلح نوبل از برمه که بیش از هفت سال است که در خانه ای تحت نظر ارتش زندانی بوده و اجازه خروج از کشور را ندارد. خانم " آونگ سان سو کی" ، این پیام را توسط یک فایل ویدئویی به گردهم آیی زنان برنده جایزه نوبل تحت عنوان " ابتکار زنان برنده جایزه نوبل " علیه خشونت جنسی ، که در کنیا برگزار می شود ، فرستاده است. قابل ذکر است که تجاوز جنسی علیه زنان بیداد می کند و در بعضی کشورهای آفریقایی ، نظیر " جمهوری دموکراتیک کنگو، در هر دقیقه بیک زن تجاوز می شود.

متن پیام پیاده شده از فایل ویدئویی:

همیشه اتفاق نمی افتد که بتوان فرصت مشارکت در چنین مراسمی را داشت. بعبارتی دیگر ، چنین مراسمی باندازه کافی برگزار نمیشود. آنچه که خواهران برنده جایزه نوبل من میخوانند انجام دهند ، اینست که آنها تلاش می ورزند که از زنانی که بیشترین زخم های زندگی را دارند ، از زنانی که بیشترین ستم ها توسط همنوع انسانی خود بر آنان روا داشته می شود ، حمایت کنند.

امروز ما می خواهیم بر روی خشونت علیه زنان متمرکز شویم. و خشونت علیه زنان یک مساله واقعی است. خشونت علیه زنان در تمام جهان رخ می دهد. اصولاً چندین نوع خشونت وجود دارد و خشونت فقط در شکل فیزیکی خود خلاصه نمی شود. خشونت احساسی ، خشونت در حوزه فکر و اندیشه ، و خشونتی که جامعه علیه زنان اعمال می کند. در بین همه اشکال خشونت ، خشونت فیزیکی قبل از هر چیزی خود را نشان می دهد ، و باید گفت که در بین انواع خشونت های فیزیکی ، تجاوز جنسی خشن ترین آنهاست. خشونت در کشور من برمه ، علیه کسانی بکار برده می شود که میخوانند در صلح و آرامش زندگی کنند. میخوانند از حقوق اولیه انسانی خود برخوردار شوند.

تجاوز جنسی ، بویژه در مورد ملیت ها ، از همه حوزه های دیگر شدیدتر است . تجاوز جنسی در این موارد بعنوان یک حربه توسط نیرو های مسلح علیه ملیت ها و بعنوان ابزاری برای ایجاد ترس و وحشت علیه آنان و ایجاد تفرقه در کشور بکار گرفته می شود. من واقعیت تجاوز جنسی در کشورم را اینگونه می بینم. هر مورد تجاوز جنسی ، در حکم تفرقه ای است در درون کشور ، هر مورد تجاوز جنسی در حکم تفرقه و ایجاد فاصله است بین زن و مرد ، بین نیرو های مسلح و شهروندان عادی ، و ایجاد فاصله ای در بین ملیت ها. ما باید به چنین وضعیتی خاتمه دهیم.

خشونت قبل از هر چیزی از ذهن آدمی آغاز می گردد . از اینرو ما باید از تغییر در ذهن مرد و زن در جهان آغاز کنیم. مرد ممکن است در مورد زنان ، دیگر بعنوان قربانی بی پناه نیندیشد، و زنان نیز دیگر خود را قربانی بی پناهی نپندارند. آنان باید استواری خود را نشان دهند. ولی ما نیازمند این هستیم که به آنان در این امر یاری کنیم. زیرا در طی صد ها سال ، زنان در وضعیت بی پناهی و آسیب پذیری نگهداشته شده اند. ما نیازمند همکاری باهمدیگر هستیم تا زنان ما توان و قدرت لازم را بدست آورند و مردان ما مردانی با فرهنگ شوند. اگر مردان ما به بشیوه درستی تربیت شوند ، اگر زنان نیز بنوبه خود بشیوه درستی تربیت گردند ، در آنصورت ما قادر خواهیم بود که دست در دست یکدیگر ، جهان را در راستای صحیحی قرار دهیم.

اگر زنان و مردان ، بهترین یار و رفیق همدیگر شوند، ما بهترین جهان ممکن را خواهیم داشت. اگر می خواهیم علیه تجاوز جنسی اقدامی بعمل آوریم ، باید بر روی ذهن و اندیشه آدم ها کار کنیم. یعنی بر روی آنهایی که درگیر تجاوز جنسی هستند ، چه آنهایی که مرتکب تجاوز جنسی می شوند و چه آنهایی که قربانی این تجاوز جنسی هستند. من امیدوارم که این گردهم آیی ، آغاز حرکت برای همکاری در چنین جهتی باشد.

همچنین میخوام از این فرصت استفاده کرده و توجه شما را به وجود زندانیان زن در برمه جلب کنم. از حدود دو هزار زندانی سیاسی ، چهارصد تن از آنان زن هستند. تنها کاری که آنها مرتکب شده اند این بوده که برای دموکراسی و حقوق بشر تلاش کرده اند. تنها کاری که مرتکب شده اند ، وفاداری با اعتقادات خود در این راه بوده است.

ما امیدواریم که همه شما چه مرد . چه زن ، هرچه در توان دارید ، برای آزادی هرچه زود تر آنان بکار گیرید. ما خواهان صلح در برمه ، و خواهان صلح در همه جهان هستیم. ما می خواهیم که این زخم ها التیام

یابند، نه فقط در کشور من ، بلکه در همه نقاطی که چنین زخم های عمیقی بجا گذاشته شده است ، از اینرو ما باید دست درست همدیگر تلاش کنیم تا فرآیند التیام زخم ها آغاز شود.

و من امیدوارم که روزی فرا رسد که از نزدیک با شما همکاری کنم . امید وارم که روزی فرارسد که در برمه همراه دیگر زنان از نقاط مختلف جهان بشما پیوندم. متشکرم.

در زیر می توانید فایل ویدئویی پیام را مشاهده کنید که 23 ماه مه 2011 ارسال شده است:

<http://www.opendemocracy.net/5050/opendemocracy/aung-san-suu-kyi-on-sexual-violence-in-conflict>